ጸሎታችንን ራሳችን ብንመልሰውስ?!

ጳውሎስ ፈቃዱ
paulosvictory@yahoo.com

ብዙውን ጊዜ እራቴን ከአባቴ ጋር ነው የምበላው፡፡ እኔ ስለ ምግቡ የማመሰግነው ግን ከራበኝ ብቻ ነው - የእርሱ ጸሎት ስለሚረዝምብኝ፡፡ አንዳንዴ ሲርበኝማ “በኢየሱስ ስም” ብዬ ብቻ ለመብላት ሁሉ እችኩላለሁ፤ ያኔ “ምግቡን ገሠጽከው እንጂ መቼ ጸለይክ?” ይለኝና እኔ እየበላሁ እርሱ እንደገና ጸልዮ ይከተለኛል፡፡ የባሰብኝ ጊዜ ደግሞ “በልተን ብናመሰግንስ?” የሚል ጥያቄ አቀርባለሁ፡፡ እናም እስከ ዛሬ ከእርሱ ጋር ለማዕድ ስቀርብ፣ እኔ ስለ ምግቡ የጸለይኩባቸው ወቅቶች በጣት የሚቆጠሩ ናቸው፡፡

በላተኛ ጓደኞችም አሉኝ (“ጓደኛህን ንገረኝና ማንነትህን ...” እንደማትሉኝ ተስፋ አደርጋለሁ)፡፡ “አባታችን ሆይ” ሲጸለይ እንኳ “የዕለት እንጀራችንን ዛሬ ስጠን” የሚለው ጋ ሲደረስ ነው አሜናቸው ጉልቶ የሚሰማው፡፡ ከእነርሱም ጋር ስበላ ስለ ምግብ የመጸለይ ዕድል አላገኝም፤ ተጣድፈው ይጸልያሉ፡፡ ምግብ ቤት ብቻዬን በምበላበት ቀን ግን ዐይኖቼን ጨፍኜ እጸልያለሁ፡፡ ምናልባት ከተመልካቾች መካከል አንድ ሰው ሲጸለይ በማየት ብቻ የእግዚአብሔርን መኖር ከዚህ ቢማርስ? እያልኩ አስባለሁ፡፡ ትሪውን ግን በእጆቼ አጥብቄ እይዛለሁ (“እግዚአብሔርን አምናለሁ፤ ግመሌንም አሥራለሁ” ይላል ዐረብ)፡፡

እንግዲህ የብዙ ሰዎችን የምግብ ላይ ጸሎት እንዳስተዋልኩት ከሞላ ጐደል አንድ ዐይነት ነው፡፡ አባቴ ሲጸልይ እያንዳንዱን ዐረፍተ ነገር ሳልሳሳት በውስጤ አብሬው እላለሁ፤ የሌሎቹንም እንዲሁ፡፡ ብዙ ወገኖች ስለ ምግብ ሲጸልዩ፣ “ያጡትን ወገኖች አንተ አስባቸው” ወይም “ይህን አጥተው ለሚንከራተቱ ከማያልቀው በረከትህ ስጣቸው” የምትለዋ ዐረፍተ ነገር አትቀርም፡፡

ለድኾችና ለተቸገሩ መጸለይ ብስለት ነው፡፡ መጸለያችን በውስጣችን ለድኾች ሐዘኔታ እንዲፈጠር ይረዳን ይሆናል፡፡ ጸሎታችን ሌሎች ሰዎችን ለዚህ ሰናይ ተግባር ሊያነሣሣ ይችላል፡፡ በመጸለያችን ብቻ ኀላፊነታችንን ተወጣን ማለት ግን አይደለም፤ ተግባሩም እኛኑ ይጠብቃል፡፡ አንድ ሰው “እጸልይልሃለሁ” ቢልና ምንም ነገር ባይሠራ ፋይዳው ምንድን ነው? ጸሎት ኀላፊነትን መሸሻ (ማምለጫ) መሆን ይችላል?

አንዳንድ ሰዎች ጸሎትን የድርጊት ምትክ አድርገው ስለሚወስዱት፣ ትኙ (passive) ወደ መሆን ያመራል የሚል ሥጋት አለ፡፡ ጌታ ኢየሱስ ግን በሁለቱ (በጸሎትና በሥራ) መካከል ምንም ዐይነት ተቃርኖ አላሳየም፡፡ ረጅም ሰዓት በጸሎት ያሳልፍና ረጅም ሰዓት የሰዎችን ጉድለት ሲሞላና ችግራቸውን ሲፈታ ይውላል፡፡ በሐዋርያት ሥራ የምናየት ቤተ ክርስቲያንም ተመሳሳይ ሥራ ነው ስትሠራ የነበረው፤ ጸሎትና ሥራን በቅጡ ማጣመር ችላለች፡፡ መበለቶችን ለመንከባከብ ምን ማድረግ እንዳለባቸው ሐዋርያት ምሪት ፍለጋ ጸለዩ፤ ከዚያም ሌሎች መሪዎችን ለወሳኙ የጸሎት ሥራ ነጻ ለማድረግ ዲያቆናትን ሰየሙ፡፡ ... በአይሁድና በአሕዛብ መካከል ስላለው የባሕል ውዝግብ አብረው ጸለዩና በመቀጠልም ማስማሚያ ሐሳብ ለማቅረብ ተሰበሰቡ፡፡

“ሐዋርያው ጳውሎስ ለቀደሙት አብያተ ክርስቲያናት በትጋት ቢጸልይም በዚህ ሳይወሰን መልእክትና መመሪያ ይጽፍላቸውና ይጐበኛቸውም ነበር፡፡ ጸሎትንና ትግባሬን በእኩልነት ነው የሚያስኬደው፡፡ በመርከብ ጉዞው ወቅትም ከእርሱ ጸሎት የተነሣ ተሳፋሪዎቹ ሁሉ ከመርከብ ዐደጋ እንደሚተርፉ ካረጋገጠ በኋላ 276 ተሳፋሪዎችን ለማትረፍ ማስተባበርና መምራት ጀመረ (ሐሥ. 27÷21-25፣ 33-36)፡፡” [1]

ጸሎታችንን በተግባር መደገፍ አለብን፡፡ ስለዚህ እኛ “ላጡት ወገኖች አንተው ራስህ ስጣቸው” በማለት ጸሎታችንን አድርሰን ቀሪውን ነገር ለእርሱ ልንተውለት አንችልም፡፡

አንዳንዴ፣ የሂሳብ የቤት ሥራውን ቤተ ሰቦቹ እንዲሠሩለት ጠይቆ እርሱ ቪዲዮ ጌም እንደሚጫወት ልጅ እኛም ራሳችን ልንሠራው የሚገባንን ነገር እግዚአብሔር እንዲሠራልን እንጠይቀዋለን፡፡ እስራኤል ከእግዚአብሔር ዘንድ ሌላ ትድግና ትፈልግ ነበር፤ “የእግዚአብሔር ክንድ ሆይ፣ ተነሥ፣ ተነሥ ኀይልንም ልበስ፤ በቀድሞው ወራትና በጥንቱ ዘመን በነበረው ትውልድ እንደ ሆንህ ተነሥ” በማለት ትጮኽ ነበር (ኢሳ. 51÷9)፡፡ ምላሹ የመጣው በቀጣዩ ምዕራፍ ላይ ነበር፤ “ጽዮን ሆይ፣ ተነሺ፣ ተነሺ፣ ኀይልንም ልበሺ” (52÷1)፡፡ [2]

ከእነዚህ ሁሉ ምሳሌዎች እንደምናየው ጸሎትና ትግባሬ በተንዳኝ መንዝ አለባቸው። "ላጡት ስጣቸው" ብለን ጸልየን ሥራውን ለእግዚአብሔር መተው መሠረት የለውም። "መልካሙ ጌታ ሆይ፤ የምንጸልይላቸውን ነገሮች ራሳችን መፈጸም እንድንችል ጸጋ ስጠን" እንዳለው ነው ሰር ቶማስ ሙር። [3] ስለዚህ "ይህን አጥተው ለሚንከራተቱት ወገኖች አንተው ስጣቸው" የሚለውን ጸሎታችንን ራሳችን ብንመልሰውስ?

ስለዚህ ችግረኞችን መርዳት የእኛ (የቤተ ክርስቲያን) ኀላፊነት ሊሆን ይገባል። መጸለይ ብቻ ሳይሆን፣ ጸሎታችንንም ራሳችን መመለስ አለብን። በተለይ ድኾችን መርዳት የወንጌሉ መሠረታዊ አካል ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ከጌታ በተቀበለው ጸጋ ለሐዋርያነት ሲሰማራ የቤተ ክርስቲያን አዕማድ የሆኑት ያዕቆብ፣ ኬፋና ዮሐንስ ቀኝ እጃቸውን የሰጡት አንድ ዐደራ ጨምረው ነው። ይህንንም ሲናገር፣ "... ለእኔና ለበርናባስ ቀኝ እጃቸውን ሰጡን፤ ድኾችን እናስብ ዘንድ ብቻ ለመኑን፤ ይህንም ደግሞ ላደርግ ተጋሁ" ይለናል (ገላ. 2÷10)።

ድኾችን የምናስብበት ቀዳሚው ምክንያት የወንጌሉ ዋነኛ አካል በመሆኑ ነው፤ ከላይ እንደ ተገለጸው። ጌታ ኢየሱስም የመጣው "ለድኾች የምሥራች ለመስበክ" መሆኑን መዘንጋት የለብንም።

የድኽነትን መነሻ ምክንያት መርምሮ ስለ ማግኘት መወያየቱ ምናልባት መልካም ሊሆን ይችላል። መጸለዩም ጥሩ ነው። የድርጊት ምትክ ግን ሊሆን አይችልም። ድርጊቱ ፍቅርን ያሳያል። ጌታ ኢየሱስ ፍቅርን በመሆን ብቻ ሳይሆን በሚተርካቸው ውብ ታሪኮችም አስተምሯል። የደጉ ሳምራዊ ተረክ ይኸው ነው። ሳምራዊው ፍቅርን በተግባር የገለጸው በባሕልና በሃይማኖት የሚቃረነውን አይሁዳዊ በመርዳት ነው። እኛም ከእርሱ እንደተማርነው ድኾችን መርዳት ብንጀምርስ?

ቤተ ክርስቲያን የጌታ ኢየሱስ አካል መሆኗን መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ስለዚህ የእኛ እጅ የእርሱ እጅ ነው። የእኛ ስጦታ የእርሱ ስጦታ ነው። እኛም ብንሆን እግዚአብሔር እንዲያደርግልን የጸለይናቸውን ነገሮች በሰዎች በኩል ተደርገውልን ያውቃሉ። በተመሳሳይ መልኩም "እግዚአብሔር ይስጥህ" ያልናቸውን እርሱ በእኛ በኩል ነው የሚሰጣቸው። ስለዚህ እኛ እንድንሰጣቸው እጅ እጃችንን ያያልና ይህንን ዐይነቱን ጸሎታችንን ራሳችን ብንመልሰው ያዋጣናል።

በዘመናችን ብዙ የስኬት፣ የብልጽግና እና የመነቃቂያ መልእክቶችን ከቤተ ክርስቲያን እንሰማለን። ሰዎቻችንም በገንዘብና በቁሳቁስ ተባርከው አይተናል። ውድ መኪና ሲነዱ፣ ውድ ቤት ውስጥ ሲኖሩ፣ ውድ የኑሮ ዘይቤ ሲከተሉ የሚስተዋሉ አማኞች ቁጥር እየጨመረ ነው። በጤናማ መንገድ ያገኙት እስከ ሆነ ድረስ ይህ ክፋት የለውም፤ እነኚህ ወገኖች ለድኾች ማዘናቸውንና ድኾችን መርዳታቸውን መጠየቅ ግን አግባብ ነው። ሕይወት የሣቀችላቸው ሕይወት ላስለቀሰቻቸው ሰዎች በጥቂቱ እንኳ ካልራሩ ከሰው መፈጠራቸው ምኑ ላይ ነው!?

ዝናብ ቢኖር በጃችሁ
ምን ያደርጋል?
አንዲት ጠብታ ሞታችሁ፤

አዝመራችሁ ወፍ አይቀምሰው
የለማኝ አቁፋዳ አያውቀው።
እንደሌላው አንድ አፍ ሲፈጥርላችሁ
አይደል የበደላችሁ?

ያዘመራችሁትን እንዳትበሉ
የጎሮሮአችሁ ጥበቱ።
ያላችሁን እንዳታድሉ
የእጃችሁ እጥረቱ። [4]

ለራሳችን በተገኘው መንገድ ገንዘብ ለመሥራት እየተጣጣርን፣ ለድኾቹ ግን "አንተ ስጣቸው" ብለን ጉዳዩን ለእግዚአብሔር የተውንለት ይመስላል። መዳናችንን የምንገልጽበት አንዱ መንገድ ለድኾች ማዘን አይደለምን?

ጌታችን “ድኾች ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ይኖራሉና” (ማቴ. 26÷11) በማለት ሲነግረን ልባችንን ለመፈተን የቤት ሥራ መስጠቱ ይመስለኛል። ኀላፊነቱ የእኛ ነው። ከቅዱሳት መጻሕፍት እንደምንረዳው በምድር ላይ እግዚአብሔር ያቋቋማቸው ሦስት ተቋማት አሉ፤ እነዚህም ጋብቻ (ቤተ ሰብ)፣ መንግሥትና ቤተ ክርስቲያን (የቅዱሳን ኅብረት) ናቸው። አንድ አገር ላይ በሚከሰተው ነገር ለውጥ ማምጣት የሚችሉት እነዚህ ናቸው። መንግሥትን እዚህ ላይ ብንተወው፣ እንደ ቤተ ሰብና እንደ ቤተ ክርስቲያን ድኾችን መርዳት የእኛ ኀላፊነት ይሆናል።

እንደ ቤተ ሰብ ጉዳዩ ይመለከተናል። እንደ ቤተ ክርስቲያንም ይመለከተናል። ቦንሄፈር እንደሚለው፣ “ቤተ ክርስቲያን ቤተ ክርስቲያን የምትሆነው ለሌሎች ስትኖር ብቻ ነው” (The church is the church only when it exists for others.)።[5] ሆኖም በተለይ ይህ መልካም ሥራ በቤተ ክርስቲያን ዘንድ እምብዛም ትኩረት እንዳልተሰጠው ይታወቃል (ኀላፊነታቸውን እየተወጡ ያሉ አብያተ ክርስቲያናት እንደሚኖሩ ግን ተስፋ አደርጋለሁ)። ድጋፍ የሚያስፈልጋቸው ሰዎች ሲመጡ፣ “ለዚህ በጀት የለንም” በማለት መሪዎች የሚመልሱበት ጊዜ ጥቂት አይደለም። ድኾችን ለመርዳት በጀት ካልተያዘ በጀት መያዝ ለምን ያስፈልጋል?

እንደ ኅብረትም ብንታይ ብዙ ኅብረቶች አሉን። የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት፣ የኮሌጅ ምሩቃን፣ የጸሎት፣ የሰፈር፣ የአካባቢ ተወላጆች ኅብረቶች አሉን (የጽዋ ማኅበር የለንም እንጂ)። እነዚህም በቻሉት መጠን ጉዳዩ ይመለከታቸዋል። “አንተው ስጣቸው” ብንለው፣ አምላካዊው ምላሽ “እናንተ የሚበሉትን ስጧቸው” የሚል ይሆናል።

“እግዚአብሔር ሞቷል” በሚለው ስብከቱ የታወቀው ፈላስፋ ፍሬድሪክ ኒቼ በክርስትና ላይ እንዲህ ጠንካራ አሉታዊ አመለካከት ለምን እንደ ያዘ ተጠይቆ ነበር። “የዳነ ሕዝብ መሆናቸውን የሚያስታውቅ ትንሽ ሁኔታ እንኳ ቢታይባቸው ኖሮ በድነታቸው አምን ነበር” ብሎ መልሷል። (I would believe in their salvation if they looked a little more like who have been saved.)[6]

እውነት የዳነ ሕዝብ እንመስላለን? የራሳችን ማማር ብቻ የሚያሳስበን ይመስል ጸሎታችን፣ ዝማሬያችን፣ ምስጋናችን ሁሉ ከ“እኔ” ጋር ብቻ የተያያዘ ነው። ዓርብ ሮብ በመብላት ነው የምንታወቀው እንጂ (እምነታችን የመብል ሃይማኖት ይመስል) ድኾችን በማብላት አይደለም። የእኛ አብያተ ክርስቲያናት አካባቢ ነዳያን የማይበዙት እነርሱ ለድኾች ይራራሉ ተብለን “ስለማንታማ” ሊሆን ይችላል። በአገራችን በሚደርሰው ተደጋጋሚ ድርቅና ድንገተኛ ዐደጋዎች ጊዜም የወንጌላውያን ክርስቲያኖች አስተዋጽኦ ጉልቶ አይስተዋልም። ምክንያቱም፣ ለተቸገሩ በትልልቅ እጆቹ እርሱ ራሱ እፍስ አድርጎ እንዲሰጣቸው ጣጣውን ወደ እርሱ ትከሻ አሸጋግረናልና!

ጌታችንና አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሲናገር እንዲህ አለ፤ “ምሳ ወይም እራት ባደረግህ ጊዜ እነርሱ ደግሞ በተራቸው ምናልባት እንዳይጠሩህ ብድራትም እንዳይመልሱልህ ወዳጆችህንና ወንድሞችህን፣ ዘመዶችህንም፣ ባለ ጠጎች ጎረቤቶችህንም፣ አትጥራ፤ ነገር ግን ግብዣ ባደረግህ ጊዜ ድኾችንና ጉንድሾችን፣ አንካሶችንም፣ ዕውሮችንም ጥራ፤ የሚመልሱት ብድራት የላቸውምና ብፁዕ ትሆናለህ፤ በጻድቃን ትንሣኤ ይመለስልሃልና” (ሉቃ. 14÷12-14)።

ልጁ ኦርቶዶክስ ክርስቲያን ነው። ለሰርጉ 500 ሰው ለመጥራት ወስኗል - 5 አብሮ አደግ ጓደኞቹንና 495 ችግረኞችን። በመሆኑም የተለያዩ ችግረኞች የሚበዙበት ቤተ ክርስቲያን መርጦ በመሄድ የጋብቻ ሥነ ሥርዐቱን እዚያው ፈጸመ። የጌታም ትእዛዝ ይኸው ነው። ለመሆኑ ከጌታ ትእዛዛት መካከል የፈለግነውን ብቻ መርጠን መታዘዝና ያልፈለግነውን ደግሞ መተውና አለማመን ተፈቅዶልናል?

በየሳምንቱ የምንጠራባቸውን የሰርግ ሥነ ሥርዐቶችን ብቻ በማየት እየሆነ የሚታየው በትክክልም የዚህ ተቃራኒው መሆኑን መመስከር ይቻላል። ለሰርጋችን የምንጠራቸው ሰዎች ከዚህ በፊት እኛም ሆንን ወላጆቻችን ለበላነው ድግስ ብድር ለመክፈል የሚያበቁንና ነገ ደግሞ ብድር የሚመልሱልን ናቸው። በደስታችን ዕለት ብድራት የማይመልሱልንን ሰዎች ብቻ ብንጠራስ? ጌታን ለመታዘዝ ማለቴ ነው። ይህም ቢቀር እንኳ፣ በሰርግና በትዳር መካከል ያለውን ልዩነት ለምን ማየት እንዳቃተን አይታወቅም። ጥሩ ሰርግ ለጥሩ ትዳር ዋስትና ነው ብሎ የሰበከን ማን ነው? ለመሆኑ የጌታን ትእዛዝ መታዘዝ አይገባንምን? ስለዚህ የዘንድሮ ተጋቢዎች ድግስ መደገስ ቢያምረን እንኳ ድኾችንና ብድር የማይመልሱልንን ሰዎች ብቻ በማብላት መታዘዛችንን ብንገልጽለትስ?

ድኾችን መርዳት በረከትንም ያመጣል (እዚህ ጋ የተሻለ ትኩረት እንደማገኝ ዐውቃለሁ)፡፡ “ለድኻ ቸርነትን የሚያደርግ ለእግዚአብሔር ያበድራል፤ በጐነቱንም መልሶ ይከፍለዋል” (ምሳ. 14÷17)፡፡

በየአብያተ ክርስቲያናችን አምልኮ በዋናነት ከዝማሬ ጋር ተያይዞ ሲነገር እንሰማለን፡፡ ዘማሪዎቹም መድረኩ ላይ ሲወጡ፣ “በመንፈስና በእውነት” እግዚአብሔርን ስለ ማምለክ ሁሌም አጫጭር ገለጻ ያደርጉልናል (ምን ማለት እንደ ሆነ ባይነግሩንም)፡፡ ቅዱስ ያዕቆብ ግን ስለ አምልኮ በመካከላችን ብዙም ያልተስተዋለ ሐሳብ አስተላልፎልናል፡፡ “ንጹሕ የሆነ ነውርም የሌለበት አምልኮ በእግዚአብሔር አብ ዘንድ ይህ ነው፤ ወላጆች የሌላቸውን ልጆች ባልቴቶችንም በመከራቸው መጠየቅ፣ ... ነው” (ያዕ. 1÷27)፡፡

ጉዳዩ ፍርድም ያመጣል፡፡ ድነት በእምነት ቢሆንም፣ ፍርድ በሥራ ነው፡፡ ጽድቅ በሥራ አይደለም፡፡ ለጽድቅ ምንም አላዋጣንም፤ ማዋጣትም አንችልም፡፡ ነገር ግን የእግዚአብሔር ፍርድ በሥራ ላይ ተመሥርቶ ነው የሚካሄደው፤ እያንዳንዷ የሠራናት ነገር ትመዘናለች፡፡ ቅዱስ ጳውሎስ እንደሚለው፣ “በበጎ ሥራ በመጽናት … የማይጠፋን ሕይወት ለሚፈልጉ የዘላለምን ሕይወት ይሰጣቸዋል” (ሮሜ 2÷7)፡፡ ስለዚህ በእውነት የጸደቁ በበጎ ሥራ ይጸናሉ፤ የዘላለምንም ሕይወት ይቀበላሉ፡፡ በበጎ ሥራ ያልጸኑ ያልጸደቁ ናቸው፡፡

ጌታ ሲመጣ “ለእያንዳንዱም እንደ ሥራው መጠን እከፍል ዘንድ ዋጋዬ ከእኔ ጋር ነው” ብሏል (ራእ. 22÷12)፡፡ እንደ ሥራችን የምናገኝ መሆኑ ተደጋግሞ የተነገረ፣ ነገር ግን በቅዱሳን ዘንድ ችላ የተባለ (ትኩረት ያላገኘ) አስተምህሮ ነው፡፡ መጽሐፉ ግን ደጋግሞ እንደሚናገረው እንደ እምነታችን ሳይሆን እንደየ ሥራችን ነው የሚከፈለን (መዝ. 62÷12፣ ኤር. 17÷10፣ ሮሜ 2÷6፣ 1ጴጥ. 1÷17)፡፡ ታዲያ ድኾችን ከመርዳት በላይ ዋጋ የሚያስገኝ ምን ሥራ አለ?

የሰው ልጅ በክብሩ በሚመጣበት ጊዜ እረኛ በጎቹን ከፍየል እንደሚለይ ሕዝቡን እርስ በርስ የሚለየው በዚህ ርእሰ ጉዳይ ነው፡፡ በቀኝ ያሉትን “እናንተ የአባቴ ቡሩካን … መንግሥት ውረሱ፡፡ ተርቤ አብልታችሁኛልና፤ ተጠምቼ አጠጥታሁኛልና፤ ታርዤ አልብሳችሁኛልና … ” ይላቸዋል፡፡ በስተ ግራ ያሉትን ደግሞ “እናንተ ርጉማን … ወደ ዘላለም እሳት ከእኔ ሂዱ፡፡ ተርቤ አላበላችሁኝም …” ይላቸዋል፡፡ የሁለቱም ወገን ጥያቄ ተመሳሳይ ነበረ፤ “ጌታ ሆይ ተርበህ፣ ወይ ተጠምተህ … መቼ አይተንህ?” የሚል፡፡ መልሱም ተመሳሳይ ነው፡፡ ርጉማኑን “ከሁሉ ከሚያንሱ ከእነዚህ ለአንዱ ስላላደረጋችሁት ለእኔ ደግሞ አላደረጋችሁትም” በማለት ይመልስላቸዋል፡፡ ብሩካኑንን ደግሞ “ከሁሉ ከሚያንሱ ከእነዚህ ወንድሞቼ ለአንዱ እንኳ ስላደረጋችሁት ለእኔ አደረጋችሁት” ይላቸዋል፡፡ (ማቴ. 25÷31-46)፡፡

ጌታ ኢየሱስ አሁን በሥጋ አብሮን ቢሆን ኖሮ እያንዳንዳችን ለእርሱ ለማድረግ የምንናፍቃቸው ነገሮች ይኖሩናል፤ እነዚህን ያሰብናቸውን ነገሮች ዛሬ ለችግረኞች ብናደርግ ለእርሱ እንዳደረግን ይቆጠራል፡፡ በዚህ አዲስ ዓመት፣ እንዲህ ዐይነቱን አምልኮ ለመጀመር ብንወስንስ? በአካባቢያችን ካሉት ችግረኞች መካከል አንድ ልጅ ፈልገን የትምህርት ቤት ክፍያ በመክፈል፣ የዩኒፎርምና የዓመት ልብስ ወጪ በመሸፈን አምኮአችንን ብንገልጽስ? “አሁን በመስጠት እናመልካለን” የሚባለው መባ ለመሰብሰብ ጊዜ ብቻ ነውን? ለየብቻ ማድረግ ካልተቻለ ለሁለትና ለሦስት ተባብሮ ማድረግም ይቻላል! ጸሎታችን እንደ ተጠበቀ ሆኖ፣ ምላሹ ላይም እኛው ብንተጋ ምናለበት!? የአንድ ሰውን እንባ እንኳ እንድናብስ እግዚአብሔር እጃችን እንዲፈለቀቅ ይርዳን!

ማስታወሻ

[1] Philip Yancey, *Prayer: Does it make any difference?* (Zondervan, 2006), p. 113.
[2] ዝኒ ከማሁ፤ 127
[3] www.saintthomasmoresociety.org
[4] ደበበ ሰይፉ፤ *ለራስ የተጻፈ ደብዳቤ* (አዲስ አበባ፤ 1992 ዓ.ም) ገጽ 33፡፡
[5]. Dietrich Bonhoeffer, *Letters and Papers from Prison* (York, Mamillan, 1953), p. 382.
[6] Philip Yancey, *Church: Why bother?* (Zondervan, 1998), p. 20.